

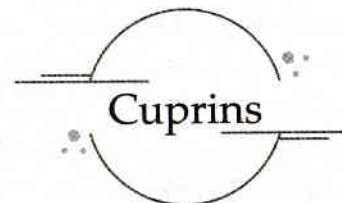
Frédéric Lenoir

SUFLETUL LUMII

Traducere din limba franceză de
Nicolae Weisz

philobio

Cuprins

Partea întâi

La poalele muntelui alb

1. Plecarea.....	11
2. Mănăstirea.....	17
3. Tenzin.....	19
4. Un izvor, un elefant și un munte	23
5. Frământări amoroase.....	27
6. Vise.....	31
7. Esențialul este invizibil ochilor	37
8. Zmeul și Sufletul lumii.....	43

Partea a doua

Cele șapte chei ale înțelepciunii

Ziua întâi: Portul și izvorul

<i>Despre tâlcul vieții.....</i>	<i>49</i>
----------------------------------	-----------

Ziua a doua: Nobilul atelaj

<i>Despre trup și suflet.....</i>	<i>61</i>
-----------------------------------	-----------

Ziua a treia: Îndreapță-te spre tine însuși!	
<i>Despre adevărata libertate</i>	73
Ziua a patra: Deschide-ți inima	
<i>Despre iubire</i>	87
Ziua a cincea: Grădina sufletului	
<i>Ce calități să cultivăm și de ce otrăvuri să ne lepădăm</i>	97
Ziua a șasea: Aici și acum	
<i>Despre arta de a trăi</i>	113
Ziua a șaptea: Fericirea și nefericirea se află în tine	
<i>Despre acceptarea a ceea ce este</i>	123

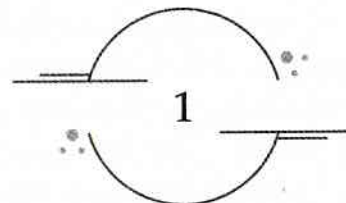
Partea a treia

Și întunericul se va așterne
peste întregul pământ

1. Peștera.....	137
2. Furia	139
3. Jalea	143
4. Scrisoarea.....	147
5. Speranța.....	151
<i>Mulțumiri</i>	153

Partea întâi

LA POALELE
MUNTELUI ALB

Plecarea

Întâmplările ciudate istorisite mai jos s-au petrecut în
răstimpul a câtorva ore.

Bătrânul rabin Solomon ședea în bucătărie, când auzi un glas care îi spuse: „Du-te la Tulanka.” O chemă pe soție, Rașela, care nu auzise nimic. Crezu că a visat, dar vocea grăi din nou: „Du-te la Tulanka, nu mai sta pe gânduri.” Atunci își zise că poate Dumnezeu i-o fi vorbit. De ce tocmai El? Rabi Șlomo, cum i se spunea, era un om plin de umor și destupat la minte, aparținând curentului liberal al iudaismului. Părăsise New York-ul în urmă cu patruzeci de ani, însoțit de soție și de cei patru copii, cu gândul de a se stabili la Ierusalim. Studia și preda plin de zel cabala, curentul mistic al iudaismului, unui grup de câțiva studenți evrei și neevrei. Îi ceru lui Benjamin, nepotul său, să caute pe internet locul în care se găsește Tulanka. „E o mănăstire budistă în Tibet”, îi răspunse băiatul. Cabalistul înmărmuri de uimire. „De ce o fi vrând Atotputernicul să mă trimită la optzeci și doi de ani în Tibet?”

Respectiv Ansysa încerca fără succes să-și găsească somnul. Ieși din iurtă și privi cerul spuzit de stele. Acestei nomade, paznic la oi, îi plăcea întinderea fără sfârșit a cerului, la fel cum îi plăceau și stepele Mongoliei în care își petrecuse aproape întreaga viață. Și-a umplut plămâni cu aer proaspăt și s-a întors în iurta pe care o împărțea cu mătușa ei, o femeie șaman care stătea la povești cu duhurile. De câțiva ani, bătrâna descoperise harul nepoatei sale și o inițiasă. Lumea venea aproape zilnic să le consulte pe cele două femei. Fiind extrem de frumoasă și încă nemăritată, unii bărbați acuzau dureri imaginare doar ca să se întâlnească cu ea. Atunci, Ansysa pleca din iurtă să se ocupe de vite, iar pe respectivii îi lăsa mofluzi cu bătrâna sa mătușă pe jumătate oarbă. Când avea de-a face cu bolnavi adevărați, bătea în tobă și chema duhurile ca să descătușeze trupurile și sufletele. Începea să danseze și intra în transă. În ziua aceea, o viziune stranie o sleise de puteri. În timp ce îi purta de grijă unei proaspete mămici, i-a apărut în față un duh înveșmântat în lumină și i-a dat de înțeles că trebuie să plece. Nepricepând tâlcul mesajului, Ansysa i-a mărturisit totul mătușii, care a rămas buimăcită. Când s-a întors însă în iurtă, în toiul nopții, așezată pe pat, mătușa îi spuse: „Am văzut în vis locul în care trebuie să te duci. Este o mănăstire tibetană, la granița dintre China și India. Pornește în zori.”

La mii de kilometri distanță, părintele Pedro a avut și el un vis. Originar din Salvador de Bahia, un orașel din Brazilia, călugărul catolic trăia în statul american Oregon de peste do-

uzeci și cinci de ani. Renunțase la mănăstirea sa trapistă¹ în favoarea unui schit neînsemnat, în pădurea unde avea de gând să-și sfârșească zilele în rugi nesfârșite. Și iată că acum văzuse în vis o fetiță care-i poruncise să se ducă fără întârziere într-o mănăstire tibetană aflată la celălalt capăt al lumii. Sufletul său brazilian credea în adevărul viselor și în caracterul ușor magic al existenței. Stârnit, își părăsi coliba și porni spre China.

Ma Ananda, o mistică hindusă, conducea un mic ashram în nordul Indiei. Femeia aceasta fără vârstă, toată numai rotunjimi, fusese recunoscută drept o „nălucă vie”, o mare sfântă, încă din copilărie. De atunci, predase neîncetat, fără să fi studiat vreodată. S-a așternut la drum până să se crape de ziuă, fără ca măcar să se fi întors spre învățăceii săi care se întristaseră văzând-o că pleacă pentru un timp spre un loc despre care nu suflase nimănui o vorbă.

Maestrul Kong îi explică soției ce i se întâmplă. Bătrânul înțelept chinez locuia cu familia nu departe de Shanghai. Avea grijă de un mic templu taoist și trăia din te miri ce, petrecându-și bună parte din zi așezat pe jos, pe o pernă și predând fundamentele înțelepciunii chinezești unui grup mic de discipoli, printre care câțiva occidentali. Fără să se știe prea bine de ce, își descoperise într-o vreme un interes brusc pentru tehnologie. Avea un laptop și un telefon prin satelit,

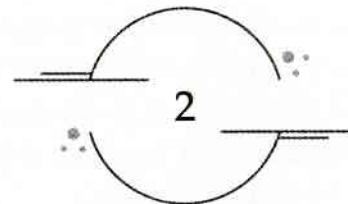
¹ Ordin monahal catolic întemeiat în sec. al XVII-lea, care avea un regulament deosebit de sever (interzicerea cărnii și a peștelui, obligativitatea muncilor manuale, izolarea completă etc.). (n.r.)

Resuscitarea discipolilor săi îi dăruiseră, cu ocazia împlinirii vârstei de șaptezeci și cinci de ani, un sistem GPS ultimul răcnet, de care se folosea o dată sau de două ori pe săptămână în drum spre satul vecin, deși cunoștea potecile ca pe propriile buzunare. Într-o dimineață, pe când își pornea GPS-ul, constată uluit că pe ecran erau menționate o anumită latitudine și longitudine. Intrigat, caută coordonatele și descoperi un loc din Tibet. Convins că nimeni nu se folosise, fără știrea lui, de GPS, consultă *Yi Jing*. Cartea oracolelor îi răspunse: „Ar fi bine să pleci.” Și atunci, fără să stea pe gânduri, își îmbrățișă soția, copiii, nepoții și o luă din loc spre Tibet.

Călătoria fu mai epuizantă pentru șeicul Yusuf, întemeietorul unei mici confrerii musulmane de derviși din Nigeria. Această namilă de om încremenise de-a dreptul când a văzut literele T, U, L, A, N, K și un A scânteind cu licăriri ciudate pe prima pagină a cărții pe care tocmai o citea. În aceeași clipă, vântul a întors paginile Coranului său la primul capitol. Șeicul Yusuf se despărți cu greu de familie, deoarece soția tocmai dăduse naștere celui de-al cincilea copil al lor, Leila. Totuși, forța care-l împingea să plece era mult prea intensă. Nu știa pe unde s-o ia, dar destinul îl conduse și fu ajutat de semne până la destinație.

Cea care șovăi cel mai mult fu Gabriella. Profesoară de filosofie greacă la universitatea din Amsterdam, era un fervent discipol al înțelepților stoici și al lui Spinoza, cel mai renumit dintre locuitorii din Amsterdam. Pentru această femeie de vreo patruzeci de ani, înțelepciunea era laică, un amestec subtil de rațiune și de intuiție, care, mai presus de

orice, trebuia să te ajute să trăiești. De câțiva ani, Gabriella făcea parte dintr-o lojă masonică feminină unde studia cu patimă simbolistica. Nereușind să doarmă, se sculă în toiul nopții, porni televizorul și dădu peste o emisiune dedicată budismului tibetan. Când fu adusă în discuție mănăstirea Tulanka, un fior o răscoli din cap până-n picioare. Fără să înțeleagă de ce, i se întipări în minte o idee fixă: să lase îndată totul baltă, ca să plece la mănăstirea cu pricina. Luă un somnifer și încercă să-și scoată din cap acea marotă. Când însă, a doua zi, întâlni pe stradă o femeie care răcnea la câinele ei: „Tulanka! Culcat!”, i se risipiră și ultimele îndoieli. Puse mâna pe telefon și-l rugă pe fostul ei soț să aibă grijă de fiica lor, Natina, câteva săptămâni. Acesta nu consimți, întrucât trebuia să plece la un congres în străinătate. Atunci, fata, care auzise convorbirea telefonică, își imploră mama s-o ia și pe ea în Tibet. Era începutul vacanței de vară și nu avea vreo temă anume de făcut timp de șase săptămâni. Urmând să îplinească în curând paisprezece ani, Natina era o adolescentă căpoasă și interesată de absolut orice, care visa la călătorii în locuri cât mai îndepărtate. Gabriella refuză la început și căută alte soluții. Dar, în mod ciudat, toate pistele dădură greș unele după altele. Filosoafa trase cu seninătate concluzia că destinul le-a rânduit, de bună seamă, în felul acesta. Natina sări de gătul maică-sii: „Pe bune? Plecăm în Tibet?”

Mănăstirea

Cocoțată pe o culme stâncoasă, la aproape patru mii de metri înălțime, în vecinătatea unui munte acoperit în întregime de zăpadă, mănăstirea Tulanka era inaccesibilă cu mașina. La vreo cincisprezece kilometri se găsea un orașel. Nu avea decât un singur hotel, chiar în fața autogării. Acolo s-au întâlnit Rabi Șlomo, femeia șaman Ansysa, părințele Pedro, Ma Ananda, maestrul Kong, șeicul Yusuf, Gabriella și fiica sa, Natina, la mai puțin de o săptămână de la începutul acestor întâmplări.

Fiind singurii străini cazați în hotel, făcură cunoștință imediat. Faptul că vorbeau englezește le-a ușurat comunicarea. Erau intrigati să constate că fuseseră cu toții chemați într-un mod atât de enigmatic.

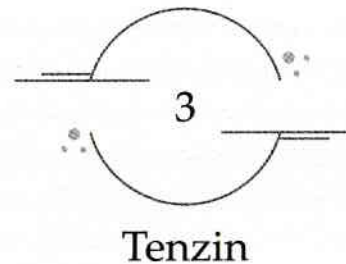
Ce făceau aici? Nimeni nu putea răspunde. Felul ciudat în care fuseseră „contactați” și faptul că reprezentau principalele tradiții filosofice și spirituale ale omenirii păreau să demonstreze că soarta îi adunase laolaltă pentru un motiv extrem de precis. Care era însă acest motiv?

Acesta a fost momentul când a venit să-i întâlnească un bătrân lama tibetan. Lama Dorje era însoțit de doi călugări mai tineri, ținând fiecare un cal de căpăstru. Le-a ascultat relatările cu o figură sobră și le-a propus să-și pună bagajele pe cai, ca să plece la mănăstire.

„Suntem de acord să venim cu dumneata, prietene, dar spune-ne măcar de ce am fost strânși aici”, întrebă rabinul Șlomo sub privirile aprobatoare ale celorlalți.

Bătrânul lama schiță un zâmbet:

„Și eu am visat acum trei zile că trebuie să mă duc să mă întâlnesc în sat cu șapte înțelepți străini, patru bărbați și trei femei, precum și o domnișoară blondă, ca să-i duc la mănăstire. Din ce motiv? Nu știu mai mult decât domniile voastre!”

Având în vedere vârsta și gradul de oboseală al unora dintre înțelepți, drumul până la Tulanka dură trei zile și două nopți. Drumeții se ajutau unii pe alții prin părțile mai anevoioase ale potecilor povârnite. În seara celei de-a treia zile, zăriră, în sfârșit, mănăstirea. Frumusețea peisajului i-a făcut să uite de oboseala drumului și de altitudinea care începea să-și facă efectul asupra unora dintre ei. Vreo douăzeci de călugări tibetani trăiau în cadrul mănăstirii, sub autoritatea unui tânăr lama de doisprezece ani: Tenzin Pema Rinpoche.

Conform tradiției tibetane, copil fiind, fusese recunoscut drept reîncarnarea unui mare maestru spiritual, lama Tokden Rinpoche, conducătorul anterior al acestei mănăstiri. Lama Dorje, cel mai apropiat discipol al lui lama Tokden, fusese desemnat tutore al noii sale reîncarnări. Înainte să moară, lama Tokden ceruse ca succesorul său să aibă parte de o formare în două culturi: tibetană și occidentală. A lăsat apoi câteva indicații simbolice privitoare la locul următoarei